

der skal have Del i denne Lønningsforhøjelse, som skulde virke i en længere Aarrække og helst virke tilfredsstillende, tror jeg, det ikke var muligt at købe denne Lov for billigere Penge end dem, man har givet ud dertil, og jeg tror, at ærede Landborepræsentanter i dette Ting bør forsones sig med og faa deres Vælgere til at forsones sig med denne Reform. Jeg kan tale som Fagmand, og efter min Opfattelse var den nødvendig; den kunde ikke være udsendt længere. Jeg tror ogsaa, at Embeds- og Bestillingsmænd ere Rigsdagen og Regeringen overordentlig taknemmelige for, at man tog det Skridt i 1907 at gennemføre Lønningslove, paa hvilke — det kan man gaa ud fra — de kunne leve i en længere Aarrække.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Finansministers Udtalelser angaaende Forsvarslovene. Den højtærede Finansminister udtalte, at Lov er Lov, og deri er jeg fuldkommen enig med ham, men senere gik der, synes jeg, gennem hans Tale ligesom en Bestræbelse for at paavise, at Ministeriet vilde gøre, hvad det kunde, under denne Finanslovbehandling og særlig, naar Finansloven kom i Udvalg, for, saa vidt muligt, at indskrænke de militære Bevillinger og anvende de mindste Beløb, som det efter Loven var forsvarligt at anvende. Jeg vil dertil gøre den Bemærkning, at da Forsvarslovene bleve vedtagne, bleve de sammenkoblede med Forslag om en Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten. Jeg gik den Gang ud fra som en Selvfølge, at de Beløb, som derved indvandt paa Formue- og Indkomstskatten udelukkende skulde bruges til Gennemførelse af disse Forsvarslove. Jeg gaar ud fra, at naar den højtærede Finansminister har erkendt, at Lov er Lov, har han ogsaa samtidig erkendt, at Merindtægten ved en Forøgelse af Formue- og Indkomstskatten, kun kan anvendes med et eneste Maal for Øje, nemlig Gennemførelsen af Forsvarslovene. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister af disse Beløb ikke vil bruge noget som helst til andre Formaal end netop til Forsvarsforanstaltninger.

Dernæst vil jeg gøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck). I den Tale, han holdt her i Tinget, omtalte han den Divergens, der i Øjeblikket er indenfor det Parti, vi begge tilhøre. Det ærede Medlem udtalte, at han haabede, at det i denne Sag skulde gaa, som det gaar i Bjørnsons Stykke „Naar den ny Vin blomstrer —“, at

en skønne Dag skulde Ægtesengen blive baaren over Scenen for aabent Tæppe, det vil sige, at det, som nu var skilt, skulde atter bøje sig sammen. Jeg deler det Haab, det ærede Medlem udtalte, men jeg er ikke ganske klar over, om det lige i Øjeblikket lader sig gøre. Jeg tror, at de Former, hvorunder Samlivet nu føres, under de foreliggende Omstændigheder ere de bedste. Det vil neppe være af Vejen at opfatte Sagen saaledes, at vi kunne godt have hver sit Værelse, hvor de respektive Senge staa, der er saa ikke noget i Vejen for, at de fælles Familieanliggender — thi dem have vi ganske vist og ville fremdeles faa i adskillige Henseender — kunne drøftes i den fælles Dagligstue. Foreløbig tror jeg, som sagt, at vi skulde lade Sengene staa, den Tid kan komme, hvor vi bære dem ind i det fælles Værelse. Jeg gør kun disse Bemærkninger, fordi det ærede Medlem gav mig Anledning dertil.

Jeg vil derefter berøre nogle Spørgsmaal af mere specifik Natur, som jeg særlig interesserer mig for. I Gaar aflagde den højtærede Trafikminister Besøg paa Københavns Hovedtelegrafstation for at se Lokalteterne. Jeg var overordentlig glad ved at se den Interesse, hvormed vor nye Minister straks satte sig i Bevægelse for at se, hvorledes Forholdene vare indenfor den Etat, jeg tjener i. Det er en Kendsgerning, og det er allerede for et Par Aar siden anerkendt af Lovgivningsmagten og af Regeringen, at de københavnske Stationsforhold for Telegrafvæsenet trænge til en Ordning. Telegrafvæsenet har til Huse paa Postgaarden paa Købmagergade, og Lokalerne ere i høj Grad indskrænkede. Den højtærede Trafikminister fik selv i Gaar at se, at adskillige Kontorer bogstavelig talt befinde sig oppe paa Loftet. Tilstandene ere ganske uholdbare. Nu gik jeg ud fra, da Postvæsenet i Fjor fik bevilget Midler til en ny Centralpostgaard, at Meningen da var, at en stor Del af den Virksomhed, Postvæsenet nu udfører paa Købmagergade, skulde forlægges til den nye Centralpostgaard, men saa vidt jeg kan forstaa, er det ikke Meningen. Der vil ikke fra Postvæsenets Side til Trods for, at der bygges en ny Postgaard, kunne afgives tilstrækkeligt Rum til Telegrafvæsenet, saa Telegrafstationen paa Postgaarden vil blive nogenlunde tidssvarende. Jeg henleder Opmærksomheden herpaa, fordi det ikke kan vare længe, før man maa tage under alvorlig Overvejelse at skaffe Telegrafvæsenet tidssvarende Lokaler. Det vil i Længden blive Staten en meget dyr Historie, hvis man vil